

PUNKTVIS, adv. Punkt för punkt, en punkt i sender.

PUNKTÖR, punngktö'r, m. 3. En, som punkterar i hasardspel. [Punctör.]

PUNS, m. 2. (fr. *Ponce*) 1) Liten stålstång, hvarmed intryck eller fördjupningar och upphöjningar åstadkommas i metallarbeten.

PUNSA, v. a. 1. (fr. *Poncer*) Med punspåse öfverfara en teckning, hvars drag man genomstungit med en nål, för att öfverföra teckningen på papper, pergament, o. s. v.

PUNSCH, pünnsch, m. 3. (eng. *Punch*) En bekant dryck, tillagad af arack eller rom med socker, vatten och citron. *En bål p.* — *Ss. P-bål, -glas.*

An m. Ordet förmodas härleda sig af det malajiska *Panscha*, fem, emedan drycken ursprungligen tillagades af fem ingredienser.

PUNSCHA, v. n. 1. (fam.) Dricka punsch. — *Punschande*, n. 4.

PUNSCHSIRAP, m. 3. Ett slags sirap af socker, citronsaff och rom eller arack, som förvaras, att deraf vid tillfälle bereda punsch med tillsats af kokande vatten.

PUNSCHSLEF, f. 2. pl. — *slevar*. Slef, hvarmed punsch hålles ur en bål i glaset.

PUNSEL, pünns'l, m. 2. pl. *punsalar*. Liten spetsmejsel, hvarmed bössmakare utsticka figurer på beslaget.

PUNSNING, f. 2. Förfarandet, då man punsar.

PUNSPÅSE, m. 2. pl. — *påsar*. En med sot eller pulveriserad krita fylld påse, som begagnas vid punsning.

PUPILL, -i'll, m. 3. I. (lat. *Pupillus*) Myndling.

PUPILL, -i'll, m. 3. II. (lat. *Pupilla*) Ögonsten.

PUPPA, f. 1. (ursprungl. Flicka, hvaraf Fyllpuppa) Benämning på en fullvuxen insektlarv, som upphört att äta, och hvilat antingen stilla och orörligt innesluten i sin sista hudbetäckning eller inspärrat sig i en väfnad af silkesämne, tills insekten derur framträder i sitt fulländade skick.

PUR, a. 2. (lat. *Purus*; fam.) 1) Ren, oförfalskad, äkta. *P-t guld.* — 2) (fig.) Idel, lutter, bara. *P. osanning.*

PURGATION, purrgatschön, f. 3. (med.) Afföring.

PURGATIV, purrgati'v, a. 2. (med.) Afförande. — *S. n. 3. o. 3.* Afföringsmedel. [— if.]

PURGERA, purrgëra, v. a. o. n. 1. (lat. *Purgare*) Rena, afföra.

PURGERING, purrgëring, f. 2. (med.) Afföring.

PURGERMEDEL, purrgërméd'l, n. 3. (med.) Afföringsmedel.

PURIFIERA, v. a. 1. (af lat. *Purus*, ren, och *Facere*, göra) Rena, luttra.

PURIFIKATION, ---- tschön, f. 3. Rening. [— cation.]

PURISM, -i'ssm, m. 3. Öfverdrifven ifran för språkets renhet.

PURIST, -i'sst, m. 3. En, som öfverdrifvet ifrar för språkets renhet.

PURITANER, -- tån'r, 3. pl. (af lat. *Purus*, ren) Benämning på de strängare Presbyterianerna i England, emedan de berömdes sig af att bekänna den renaste religion.

PURJOLÖK, pürjölök, m. 2. (Förkortas ofta till *Purjo*) En lökart, som planteras allmänt i trädgårdar, med tvänne varieteter: Sommar- och Vinterpurjo. *Allium Porrum.*

PURPRA, pürppra, v. a. 1. (poet.) Meddelä purpurfärg, gifva ett purpurrdt sken.

PURPUR, pürppurr, m. sing. (lat. *Purpura*) 1) Dyrbar röd färg, som beredes isynnerhet af en saft ur Purpurnäckan. — 2) Tyg, som hade denna färg; äfv. kläder af sådant tyg. *Klädd i p.* — 3) (fig.) Höghet, makt, isynn. regeringsmakt, furstlig höghet. *Vara född i p-n. P-n har ock sina obehag.* — *Ss. P-drägt, -färg, -färgad, -klädning, -klädd, -röd.*

PURPURBRÅM, n. 3. Bräm af purpur (bem. 2).
PURPURERA, pürppurëra, v. n. 1. Se *Purpra*.
PURPURHATT, m. 2. Se *Kardinalshatt*.
PURPURMANTEL, m. 2. pl. — *mantlar*. Mantel af purpur (bem. 2), som bäres af furstar, kardinaler och högt uppsatta personer.

PURPURSNÄCKA, f. 1. Benämning på flera slags snäckor, af hvilka de Gamle beredde sina purpurfärger, isynn. släktet *Purpura*, som har en liten säck, hvilken innehåller en röd färgande vätska. Af detta släkte finnas tvänne arter: *Österländsk P.* (*P. patula*), i Medelhafvet och Atlantiska Oceanen, samt *Nordisk P.* (*P. lapillus*), på hafsklipporna i Kattegat och vid Norge.

PURRA, v. a. 1. I. (af *Pudra*; fam.) Se *Narra, Lura.* — *Purrande*, n. 4.

PURRA, v. a. 1. II. (t. *purren*; sjöt.) Väcka en sofvande. *P. út*, väcka manskapet.

PURRHAFRE, m. sing. En art Hafre, mindre än vanlig hafre; odlas i Tyskland. *Avena strigosa.*

PURRHÖNS, n. 3. Se *Krollhöna*.

PURRIG, a. 2. (fam.) Se *Fnurrig*.

PUSS, m. 2. I. Liten vattensamling på marken, t. ex. efter regn. Deraf *Vatten-, Regn-, Lort-, Dyngpuss*, m. fl.

PUSS, n. 3. II. Se *Puts*.

PUSS, m. 2. III. (fam.) Se *Kyss*.

PUSSA, v. a. 1. (fam.) Se *Kysa*.

PUSSERA, v. a. 1. (fr. *Bossuer*) Förfärdiga bilder i halft eller helt upphöjdt arbete. *P. i vax, lera, gips.* — *Pussering*, f. 2.

PUSSERARE, m. 3. Konstnär, som pusserar.

PUSSERLIG, a. 2. (fam.) Se *Putslustig*.

PUSSIG, a. 2. Som har upplåsta kinder. — *Pussighet*, f. 3.

PUSSLUSTIG, se *Putslustig*.

PUST, m. 2. I. 1) Kort och ganska häftigt utandning. *Hans sista p.*, sista andetag. — Deraf *Andpust.* — 2) Djup suck. *P. och sorg*, sorg och suckan. — 3) Vindfläkt. — Deraf *Vindpust*, Väderpust. — 4) Redskap i form af en liten belg, att pusta på elden med. — Deraf *Kökspust*.

PUST, m. 2. II. (isl. *Pustur*) Betydde i äldre språket: slag. Deraf *Kindpust*.

PUSTA, v. n. 1. 1) Andas tungt, djupt, häftigt och kort. *P. i hettan. Låta hästarna p.*, låta dem under påstående resa hvila och hämta andan. *P. út*, hvila ut; se äfv. *Utpusta.* — 2) (fam.) Sucka djupt. *Hvad hjälper att p. och klaga!* *P. út*, upphöra att sucka. — 3) Med pust påblåsa elden. *P. på elden.* — *Pustande*, n. 4. o. *Pustning*, f. 2.

PUTA, f. 1. Liten dyna, som fästes på eller under något, till att förekomma skafning o. s. v., såsom *Sadel-, Selputa*, m. fl.

PUTIFNASKER, m. sing. (fam.) Liten gosse.

PUTS, púts, n. 3. Svek af lindrigare beskaffenhet, antingen med afsigt att på allvar be- draga eller endast på skämt. *Han har gjort många fula p. Spela en ett p.*, ett skälmstycke. *Artigt p.*, qvickt och roligt skälmstycke. *Elakt p.*,